

Δραχμή: Μια εύκολη αλλά αδιέξοδη επιλογή

Του Δημήτρη Μάρδα

τ. Αναπληρωτή Υπουργού Οικονομικών

Τι σημαίνει πράγματι η επιστροφή δραχμής; Γιατί μόνο εμείς από τους 19 εταίρους που συμμετέχουν στο ευρώ επιζητούμε αυτή τη λύση; Γιατί 141 χώρες σε σύνολο 187 επιδιώκουν τη σταθερότητα της ισοτιμίας του νομίσματος τους, ενώ οι δραχμιστές γοητεύονται από την κατακρήμνιση της δραχμής; Μήπως επιλέγουμε μια εύκολη λύση, που λύνει απλά προβλήματα στη βραχυπρόθεσμη περίοδο, χωρίς να βλέπει τι θα συμβεί στο μέλλον; Μήπως η δραχμή είναι ένα βολικό εργαλείο στα χέρια πολιτικών, που θέλουν να νεκραναστήσουν το φαύλο κράτος της πολιτικής τους πελατείας;

Αν η απάντηση στα δυο τελευταία ερωτήματα είναι καταφατική, ο τίτλος που θα άρμοζε σε αυτό το άρθρο θα ήταν ακόλουθος: «Δραχμή, μια τεμπέλικη λύση για ένα λαό που εργάζεται σαν σκυλί!».

Αναλυτικότερα, επιστροφή στη δραχμή σημαίνει ότι οι όποιες **μεταρρυθμίσεις που έχουν γίνει**, θα αποτελούν παρελθόν. Το Δημόσιο θα ξαναγεμίσει με «απαραίτητους» δημοσίους υπαλλήλους, που θα πληρώνονται με ένα νόμισμα που θα κόβεται κατά το δοκούν. Κριτήριο της ποσότητας κυκλοφορίας του νομίσματος θα είναι ένα: Η επανεκλογή της κυβέρνησης, με αιχμή του δόρατος το πελατειακό κράτος. Μήπως κάποιοι ξέχασαν αυτές τις πραγματικές εξελίξεις του παρελθόντος ή τους ηχούν πρωτόγνωρες;

Ο βασικός λόγος για την επιστροφή στη δραχμή είναι η αύξηση των δαπανών του κρατικού προϋπολογισμού, για να καλυφθούν οι κάθε μορφής καταναλωτικές κυρίως ανάγκες. Έτσι, θα λειτουργήσει ανεξέλεγκτα ο κρατικός προϋπολογισμός οδηγώντας σε μια δημοσιονομική χαλάρωση, στο όνομα της βελτίωσης της ρευστότητας. Η αύξηση όμως αυτή της ποσότητας του χρήματος θα οδηγήσει σε πληθωρισμό, σε απαξίωση του εθνικού νομίσματος και κατ' επέκταση στην αύξηση της αβεβαιότητας. Όλα αυτά οδηγούν στο φαύλο κύκλο της οικονομικής ύφεσης.

Υποστηρίζεται ότι με την επιστροφή στη δραχμή θα έχουμε **ανάπτυξη**, καθώς το κράτος θα δημιουργεί όσο χρήμα χρειάζεται για τη χρηματοδότηση των επενδύσεων. Ερώτηση: Ας μας πουν οι υποστηρικτές της δραχμής πότε στο παρελθόν η Ελλάδα, σε παρόμοιες περιόδους δημοσιονομικής χαλάρωσης, ελλειμμάτων και πληθωριστικών τάσεων γνώρισε τέτοια μορφή θεαματικής ανάπτυξης. Και τους απαντούμε για μην κουράζονται: Ουδέποτε!.

Οι τράπεζες θα είναι δημόσιες. Ερώτηση: Με τι κριτήρια θα εγκρίνουν δάνεια στους αρεστούς του συστήματος; Με οικονομικά ή μετά από τηλεφώνημα προερχόμενο από το κτήριο Μαξίμου; Ποιος διορισμένος διοικητής θα τολμήσει να προτάξει ένα «όχι» για θαλασσοδάνεια, μετά από εντολή πολιτικών προσώπων; Και αυτά τα δάνεια θα επιστραφούν στο χρόνο τους; Όσοι υποστηρίζουν ότι το κρατικό

τραπεζικό σύστημα θα λειτουργήσει εύρυθμα με κομματικές διοικήσεις, τότε ας προστρέξουν στο παρελθόν της χώρας και ας μας δώσουν παραδείγματα, που υποστηρίζουν αυτήν τη θέση! Το τραπεζικό σύστημα χρειάζεται μια αυστηρή εποπτεία, που διασφαλίζει την εύρυθμη λειτουργία του και όχι κομματικά στελέχη, που φοβούνται για τη θέση τους, αν ποτέ κάνουν ότι επιβάλλεται.

Εδώ, αξίζει να σημειωθεί και το εξής. Τόσο η ανάπτυξη όσο και η βελτίωση της **ανταγωνιστικής θέσης** μιας οικονομίας εξαρτώνται αποκλειστικά από ένα σύνολο παραγόντων (παραγωγικότητα, τεχνολογία, ανθρώπινο κεφάλαιο κ.λπ) που δεν έχουν σχέση με το νόμισμα. Το νόμισμα απλά καλείται να διορθώσει βραχυχρόνιες ανισοροπίες που παρατηρούνται στις εξωτερικές μας εμπορικές σχέσεις.

Η **επεκτατική δημοσιονομική πολιτική** που κηρύσσουν οι δραχμιστές, μέσω της αύξησης της ρευστότητας και κατ' επέκταση της ζήτησης σε μια οικονομία, που βρίσκεται σε καθεστώς ύφεσης, εύλογα θα προκαλέσει αύξηση πανάκριβων –λόγω κατακρήμνισης της δραχμής– εισαγωγών. Από την άλλη οι υποτιμήσεις / διολισθήσεις δε θα τονώσουν απαραίτητα τις εξαγωγές. Το παρελθόν της φθηνής δραχμής και οι ισχνές θετικές επιπτώσεις της στις εξαγωγές αποδεικνύουν αυτήν τη θέση. (Βλ. <http://www.reporter.gr/Apopseis/Apo-theseews/Dhmhtrhs-Mardas/item/193797-Drachmh-kai-o-mythos-ths-antagwnistikothtas>)

Χώρες ανοικτές σε εισαγωγές, που στηρίχθηκαν στην υποτίμηση του εθνικού νομίσματος το μόνο που κατάφεραν είναι, μέσω του εισαγόμενου πληθωρισμού, να μειώσουν το βιοτικό επίπεδο των εργαζόμενων και να μεταφέρουν πλούτο στους κερδοσκόπους και την εγχώρια ολιγαρχία.

Ο κόπος του Ελλήνων –ενός λαού που εργάζεται περισσότερο από κάθε άλλο της ΕΕ– θα εξανεμίζεται λοιπόν με τον πληθωρισμό και θα βιώσουμε καταστάσεις όμοιες της περιόδου 1974 – 1993.

Μια άλλη στρατηγική όμως, δύσκολη αλλά με προοπτική, που θα οδηγήσει στην επανεκκίνηση της οικονομίας, μέσω ανατροπών και συγκρούσεων με τις κατεστημένες δομές που μας οδήγησαν εδώ που είμαστε, είναι ικανή –και η μόνη διέξοδος, που ακολουθείται από όλους τους εταίρους μας και όχι μόνο– να μειώσει τις δυσμενείς επιπτώσεις της πρόσφατης Συμφωνίας.